

CARTES A UN POETA

Capitol XV De tornada A Mateu Alberich i Matas

Maite Soler

Poitiers, 3-10-1939

Estimat marit:

Salut et desitjo, com és la meua i la del nostre fill.

De fet encara que no volia dir-t'ho, el fred ens ha fet estralls i hi ha hagut una passa de diftèria i tosferina que ha deixat a molts nens i nenes del camp malalts per molts dies. Per sort nostra, estimat marit, el nen no ha estat pas malalt; en canvi, jo estic una mica pansida, però no penso pas que sigui de malaltia, si més no de melangia. Mateu, estic esglaiada, potser també atribulada, de tot plegat. Ja sé que tu ho passes molt malament, que no t'ho hauria de dir tot el que em passa, que en total són quatre rucades de dona que té massa temps per pensar, però t'ho haig de dir, Mateu, amor meu, festimo com mai he estimat, festimo i no t'ho sé dir de cap més manera, però de tant que festimo tinc por, molta por, por de tornar-te a veure, por d'abraçar-te, por de fer l'amor amb tu com abans, por de ser altra vegada la teua dona, amor de la meua vida, sense tu i amb tu, anys perduts, lluny de tu. Jo ja no sé com sóc jo i com ets tu, no sé si tu m'esperes o bé has estat amb una altra dona, no sé si ens entendrem i podrem estar de nou junts, tú, jo i el nen. On viurem? De què viurem? Com viurem? Penso en la tieta Carme; ella viu sola. De primer ens en podríem anar a viure amb ella, de segur que li fariem companyia, ella ja és gran, no té fills, i jo li podria fer les feines de casa, fins que no trobéssim una bona feina, i després jo podria donar classes de francès, i tu treballar al vapor com abans.

Ja sé que no està bé de demanar-ho, però a l'altra carta que et vaig escriure et demanava si podies enviar algú per fer-me costat, per guiar-me a Sabadell. Em sap greu escriure amb angouxa, estimat marit, però és així com em sento i no puc fer-hi res.

Aquí tot és un daltabaix, tothom fuig esporuguit, creuant les fronteres per allà on pot, s'emporten tot allò que poden traginar amb el seu cos, doncs no hi cap mitjà de transport i tot està trasbalsat. Jo també n'estic, amor meu, tu ja saps com sóc de poca cosa, i que et necessito per tot, encara que sembli que sóc una dona forta, i ara més que mai. Com travessaré la frontera si haig de portar el nen, roba per no passar fred i una mica de menjar?

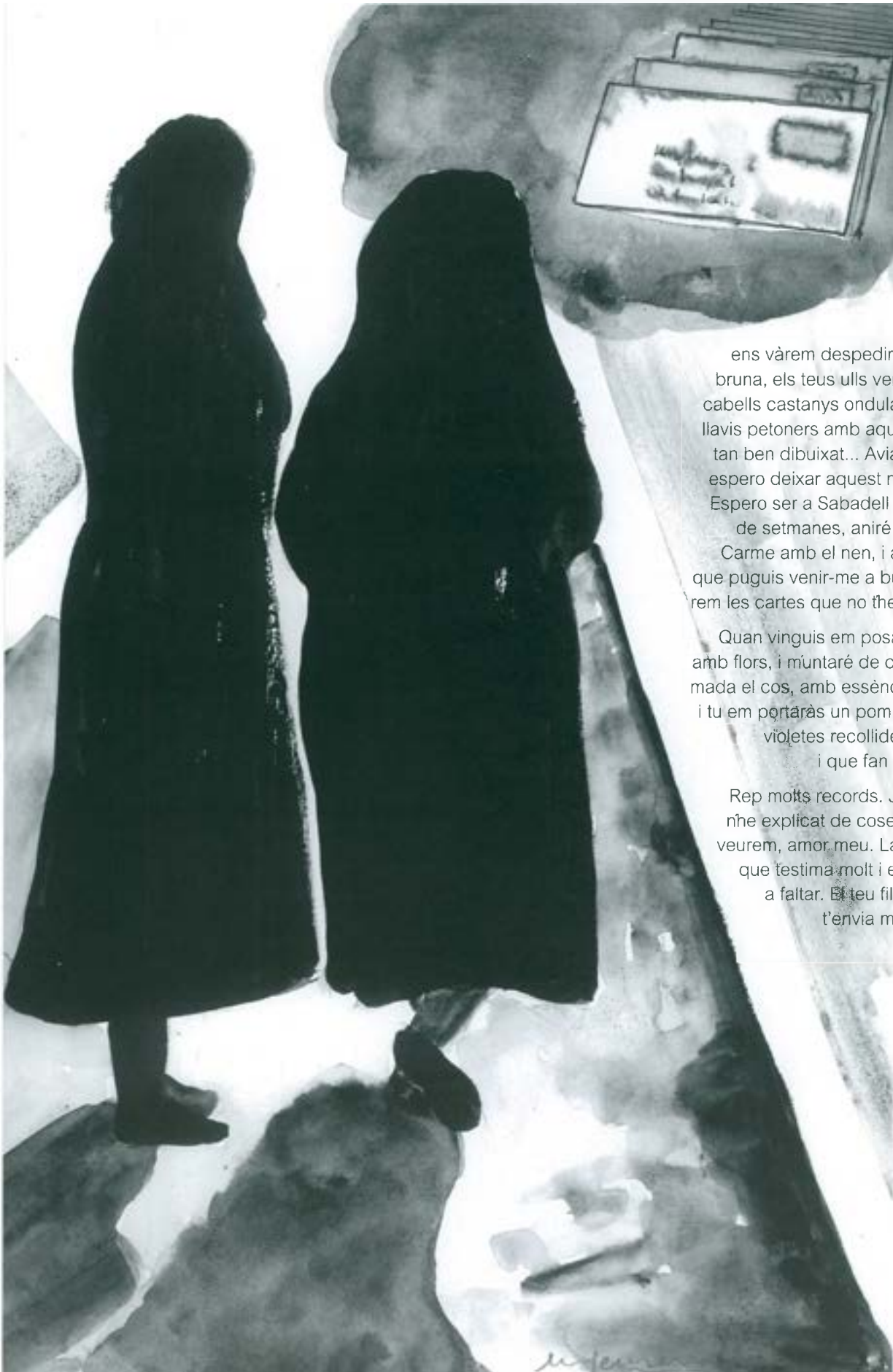
Els diners, els diners sí que m'amoïnen: no en tinc cap per poder comprar menjar i el nen té gana. Saps el que ha crescut? La roba li va petita, sort que una companya del camp li va donar la del seu fill; de primer no la vaig voler, doncs era del seu fill mort de diftèria, i em feia por que el nostre fill no s'ho encomanés, però llavors vaig fer el cor fort, i vaig pensar que si rentava aquells parracs amb sabó al riu i els estenia al sol, tot quedaria desinfectat.

No sé si he fet bé amb això d'acceptar res d'aquella dona, ara també ella està malalta, ella i una nena menuda i desnerida que va amb ella i diuen que és d'una veïna que va morir en el primer bombardeig a la via del tren quan vàrem venir aquí ara fa ja no sé quan.

La Madrona ja és fora, ella tota sola ha fugit del camp amb una colla de milicians "maquis". Em sembla que s'ha enamorat d'un d'ells. Em deia que hi anés, però amb el nen no m'hi he atrevit. Aquesta gent no és massa pacífica i jo necessito pau, pau i tranquil·litat.

Faré les maletes, ho recolliré tot i me n'aniré a buscar el Ton i la Irene, ara aquí ja no hi queda ningú de conegut i a les nits tinc por, i les rates que se'm passegen pel damunt i el nen que tus, i jo que no dormo per por de que em saquegin el poc que tinc, o bé que em facin mal perquè sí, per distreure's, o ves a saber, no sé perquè penso aquestes coses.

L'altre dia vaig obrir la capsa, i vaig rellegir totes les cartes, saps? És com si parles amb mi, que ets tu, i tot fos com un somni, un somni que jo no he viscut ni tinc ganes de viure mai, un somni poderós, que et dona forces per continuar endavant, per estar viu, viva i al teu costat, però la realitat supera la ficció, i quan baixo del núvol veig que allò que hi ha escrit ho he viscut, que és cert, no tan dur com allò que he viscut de veritat aquests últims anys, no sé si vull recordar o oblidar, no parlar-ne mai més, per això t'escric aquest munt de cartes que mai he volgut enviar-te. Total, què hauries pogut fer, tu? Si la teua vida d'aquests temps ha sigut igual o pitjor que la meua... Només em dol si has conegut algú, una dona més bonica que no pas jo. Tinc moltes pors, amor meu, de quan em vegis. Estic seca i arrugada, vaig bruta i apedaçada, tinc els cabells de color blanc, sóc una vella. I tu? Encara et recordo, de l'última vegada, de quan

ens vàrem despedir, la teva pell
bruna, els teus ulls verds, els teus
cabells castanys ondulats i els teus
llavis petoners amb aquell somriure
tan ben dibuixat... Aviat seré aquí,
espero deixar aquest malson aquí.
Espero ser a Sabadell en un parell
de setmanes, aniré a ca la tieta
Carme amb el nen, i allí esperaré
que puguis venir-me a buscar i llegi-
rem les cartes que no t'he enviat mai.

Quan vinguis em posaré un vestit
amb flors, i muntaré de crema perfu-
mada el cos, amb essències d'orient,
i tu em portaràs un pom, un pom de
violetes recollides del bosc,
i que fan olor d'amor.

Rep molts records. Ja veus si te
n'he explicat de coses. Aviat ens
veurem, amor meu. La teva Maria
que t'estima molt i et troba molt
a faltar. El teu filllet t'estima i
t'envia molts petons.